

CERUL PĂMÂNTULUI TRACIC ȘI CALOIANUL

Cum tratau **TRACII** (și, după ei, românii!) nașterea și existența **Pământului/MUMA GAIA**?

În primul rând, se observă că **ORIZONTALA** Terestră ia naștere din **VERTICALĂ** Celestă (Verticala fiind **CELEST ARBORICOLĂ - AXIS MUNDI** - marcată prin **Brad** sau prin **Par** - iar Orizontala fiind **ACVATICĂ**, deci reflectând **TOT** Cerul – originea Apei și Cerului este comună, chiar și în Biblie – **Ziua a DOUA a Creației**, când Dumnezeu secționează **COLOANA VERTICALĂ UNICĂ**: „și părții de jos i-a spus apă, și părții de sus i-a spus cer” ! – iar „animalele” sacre **co-demiurgice** sunt **ALBINA, ARICIUL, BROASCA** – cf. *iola-intrelegendasiadevar.blogspot.com/.../albina-in-mitologie-mituri*– sau: cf. **Cristea Sandu Timoc - Povești populare românești**, Ed. Minerva, Buc., 1988 - și: *Povești, snoave și legende*, EARSR, Buc., 1967, ediție îngrijită de I.C. Chițimia etc.): „*Prima legendă care a prezentat interes deosebit (...) a fost aceea în care se relatează cum deasupra noianului de ape primordiale s-a înălțat Arborele Cosmic – Bradul – având între rădăcinile lui pământ* (n.n.: adică, reflex celest, în nadir!). *Sau: În apele primordiale era un par. Îi spunea Fărtatul: Ia du-te, Nefărtatele, p-alături cu parul – și n-a ajuns la rădăcină, și s-a dat a doua oară și a luat cu ghearele de jos și a ieșit la Fărtat, care era în capul Parului: Ia uite, mă, în ce șade Parul ăsta. Și s-au apucat amândoi și au întins pământul pe capul Parului și așa s-a făcut pământul*” (cf. **Romulus Vulcănescu, MITOLOGIE ROMÂNĂ**, EARSR, Buc., 1987, p. 439).

PĂMÂNTUL APARE MAI CURÂND CA O ANAMNEZĂ/RE-ACTUALIZARE (conformă cu amintirea unui **TIPAR COSMIC!**) A CERULUI (după un ciclu existențial epuizat)!

În al doilea rând, se observă că Pământul nu înseamnă **ÎNCHIDERE ÎN BEZNĂ** – ci **DESCHIDERE** spre lumi superioare, celest-luminoase - și **SCĂPARE/EVADARE DIN SOARTĂ**:

a-fie „*ostroavele de la capătul pământului*”, fie „*plaiul și poiana – mădulare ale pământului românesc*”, cu imens potențial de transcendere către Rai-„*gura de rai*” (Romulus Vulcănescu, idem, p. 453),

b-fie „*lumea albă*”/”*ostroavele dalbe*”, care este „*lumea cealaltă/tărâmul celălalt*” – dar și „*suprapământurile*”, învecinate funcțional cu „*cerurile suprapuse*”: „*pământurile cerești și Raiul*” (cf. Romulus Vulcănescu, idem, p. 440).

Iadul/”*lumea neagră*” este doar nadirul logico-deductibil (dar și o anexă, un apendice, o derivație!) al unei construcții cu „*GURA*” (**ORIENTAREA/CĂLĂUZIREA ONTICĂ**) pururi îndreptată spre sus – **O REPLICĂ SIMETRICĂ, ÎN/CU PURURE RAPORTARE LA RAI**, dar și cu **ÎNDEMN DE LA FĂRTAT**: „*Două legende își dispută zidirea Iadului, ca o cetate invincibilă: una în care relatează că a fost construită de Nefărtat ÎN PARALEL CU RAIUL – și că atunci Iadul era o replică negativă a Raiului. CONSTRUCȚIA IADULUI S-A FĂCUT DIN ÎNDEMNUL FĂRTATULUI (...) A doua legendă stabilește zidirea Iadului după căderea îngerilor din cer. Odată oprită căderea îngerilor, Nefărtatul s-a recules și a început grăbit să construiască Iadul în fundul pământului, unde să nu poată pătrunde fulgerele cerului și să nu se audă bubuitul lor. Apoi reorganizează oastea lui măcinată, în cete de îngeri negri*” (cf. Romulus Vulcănescu, idem, p. 456). Deci, Iadul nu este nici o inițiativă existențială, nici nu are autonomie ființială: Iadul există ca o **CONSTRUCȚIE LOGICĂ**, iar nu ființial-funcțională – **ESTE O REPLICĂ „ÎN JOS”, REPETÂND, MECANIC ȘI „PRIN REVERS”, COMPONENTA ȘI „IERARHIILE SUSULUI/”AVERSULUI”!**

c-fie însăși **CASA**: fereastra „*servea în dese RITURI DE ÎMPIEDICARE A UNEI PREDESTINĂRI – e vorba de vânzarea pe fereastră, a unui copil abia născut, după mai multe nașteri anterioare, soldate cu moartea*” – cf. Romulus Vulcănescu, idem, p. 450.

Se observă, la **TRACI** (și aceasta nu e, neapărat, exclusiv și specific lor!), cum Cultul Pământului (al „*Mumei Pământ/GAIA*”):

1-pe de o parte, cum este și firesc, se identifică, precis, cu acela al Femeii;

2-pe de altă parte (și acesta **ESTE** specific **TRACILOR!**), Cultul Pământului este, permanent, nu doar interferat, ci chiar transcens, de/întru cel al Cerului: „*pământurile sacre*” (spre exemplu, „*moșia satului*”, „*locul de îngropăciune*”/”*cimitirul*”, ca **PĂMÂNT SFINȚIT, DE UNDE SE ÎNVIE!**, zalmoxian și creștin, concomitent!!! - „*peșterile sacre*”/”*matricele, „munții mirifici*” - **Axe de Transcendere și Expresii ale Efortului/Inițierii Spiritual/e de Transcendere, „moșii**”, care sunt cu origine celestă.”**Zeul MOȘ – la origine un bătrân cioban mirific – își avea reședința la o stână cocoțată pe crestele înnegurate ale Carpaților CEREȘTI**” – cf. Romulus Vulcănescu, idem, p. 216 etc.) se interferează (într-o neoprită spirală demiurgică, avântată!) cu zonele „*unde au descins și călătorit, pe pământ, Fărtatul și Nefărtatul, PENTRU A CREA, ÎN CONTINUARE, pentru a-i controla pe oameni*” – cf. Romulus Vulcănescu, *Mitologie română, Categoriile cugetării mitice*, EARSR, Buc., 1987, subcap. 2: **Spațiul mitic**, p. 17.

De observat că ”*descântecele de ploaie*”, de tipul **Scaloianului/Caloianului**: „*Caloiene, iene,/Caloiene, iene,/Du-te-n Ceriu și cere/Să deschiză porțile,/Să sloboadă ploile, Să curgă ca gârlele,/Zilele/Și nopțile,/Ca să crească grânele,/Caloiene, iene,/Caloiene, iene,*

Cum ne curg lăcrămile,/Să curgă și ploile,/Zilele/Și nopțile,/Și umple șanțurile,/Să crească legumele/Și toate ierburile” (cf. Marcel Olinescu, *Mitologie românească*, Ed. Saeculum Vizual, 2004, Gh. Dem. Teodorescu, *Poezii populare române*, 1885, și Gh. F. Ciușanu, *Superstițiile poporului român*, Ed. Saeculum I.O., 2007)

chiar dacă folosesc „*Păpușa Pământului*” (ca imagine iconică, încununată/încinsă de **FLORI/ÎNFLORIRI CELESTE/PARADISIACE**, a Tânărului/Orfeului-Rifeului!), ele se referă la Zeitatea Celestă, la **CEL JERTFIT: NUMAI** prin Cer/**ZONA CELESTĂ/A DUHULUI** - se va re-sfinți Pământul, întru viață!

Pământul capătă, astfel, atributul Misterului Suprem Cosmic, dar numai pe filiera mitică (cu efect de Sus în Jos!) a „*Domnului Noptii CELESTE*”/Kogaionul (cf. Adrian Bucurescu, *Dacia secretă*, Arhetip, p. 14: „*Kog-A-Ion înseamnă <<Capul Magnificului>>*”). „*Magnificul*”/”*Domn al Noptii*” este Orfeu-Rifeu: „*Cetatea natală a lui Orfeu era D-ION – „A(l) lui Ion; A(l) Magnificului*”.

A se observa că **PORTILE RE-CREAȚIEI** Lumii, prin care vin, „*slobozite*”, re-sfințind Pământul: „*ploile*”, „*gârlele*” – sunt aceeași Poartă Cosmică, prin care vin și „*zilele*” și „*nopțile*” – adică, este eliberată forța divină a **GEMENILOR PRIBEGI**, cele două Fete Funcționale ale lui Zalmoxis: **APOLLON-cel-SOLAR** și **ARTEMIS-cea-LUNARĂ!** Deci, originea Pământului și Cerului (celor de jos și celor de sus) este una comună – **EXCLUSIV CELESTĂ/VERTICALĂ/DE EFORT SPIRITUAL ASCENSIONAL/DUH CARE-ȘI REGĂSEȘTE CASA DIN CER!**

PLOILE-RĂURILE care curg, dinspre Cer, sunt poduri de re-sacralizare, sunt dovada Originii Comune (**PUR SPIRITUALE**, întru **Ideea Absolută** platoniciană!) a tuturor celor ființătoare, întru Armonia Magnificului!

Iar **Armonia** este sinonimă, la **TRACI**, cu **Învierea** (în creștinism: „*Pascală*”, cu „*ouă roșii*”) a „*Magnificului*” **ORFEU/CALOIANUL**”/”**FRUMOSUL**”: „*Fetele pun Caloianul într-un sicriu mic, bine încleiat – ca să plutească pe apă – sau pe o scândură, îl înconjoară cu coji de ouă roșii, păstrate de la Paște, precum și fel de fel de flori, printre care predomină busuiocul, apoi îl îngroapă pe câmp, printre bucate, prin bozii sau măracini, pe malul vreunei ape ori într-alt loc ascuns. Înainte de înmormântare, una dintre fete se face preot – Mainadele/menadele dionysiace erau preotesele Soarelui! – alta, dascăl, a treia duce steagul, adică o trestie cu o batistă albă în vârful, înaintea popii, și iarăși una sau două fete duc sicriul ori scândura cu Caloianul. În urma cortegiului vin celelalte fete, cu lumânări aprinse, bocind:*

„Caloiene, iene,/Cum ne curg lacrimile,/Să curgă și ploile,/Zilele și nopțile,/Să umple șanțurile,/Să crească legumile/Și toate ierburile”.

(...) După înmormântare, Caloianului i se face pomană, timp în care e bocit din nou:

*„Iene, Scaloiene!/Tinerel te-am îngropat,/De pomană că ți-am dat,/Apă multă și vin mult
Să dea Domnul ca un sfânt,/Apă multă să ne ude,/Să ne facă poame multe!”*

(...) Fetele îl duc în sat și îl aruncă într-o fântână (n.n.: Calea spre Tărâmul Celălalt, al Învierii!).

(...) Pe vremuri, în unele sate se făceau două păpuși, care se numeau Tatăl Ploii și Măicuța Soarelui. Nu se știe când aceste denumiri s-au prefăcut în Tatăl Soarelui și Măicuța Ploii.

Inițiat în misterele orfice ale strămoșilor, Ioniță, marele țar al românilor, și-a adăugat supranumele de **CALOIAN**.

Ca Domn al Noptii, **ORFEU** era considerat și cel ce aduce visele (cf. **M-ORPHEOS**, zeul viselor), semizeul Somnului. Acest Ion-**IANA**, sub numele de Moș Ene, aduce și acum somnul copiilor români. Tot de la **ION** „Magnificul” provine și titlul voievozilor români, ajuns într-o epocă mai târzie **IO**” (cf. Adrian Bucurescu, idem, p. 20).

...Moș (**I**)ENE/**CALO**IENE!!!

...**PĂMÂNTUL TRACILOR ERA CERUL!**

Iar **ORFEU**”**FRUMOSUL**”/**CALOIANUL** este echivalentul tragic al lui **HRISTOS MÂNTUITORUL** (cel care condiționează „**urcarea**” purificatoare/mântuitoare, sau „**căderea**”/întunecătoare întru „**van**”-ul „**amar**” și întru „**demultul**” istoric! - a lumilor etern potențiale „**sure văi de haos**”! - „**DE PĂSTRAREA SUBLIMITĂȚII ARMONICE A DUHULUI!**). De aceea, în **Memento mori**, creștinul ortodox, **DAR, CONCOMITENT, ȘI INIȚIATUL ÎNTRU ZALMOXIANISM** (prin N. Densușianu!) **Mihai Eminescu** avertizează că existența Lumii-Cosmos depinde, exclusiv și mistic, de Armonie, deci de „**Magnificul**”/**ORFEUL-RIFEUL**”/**FRUMOSUL**”/**PERFECTUL ÎNTRU DUH DEMIURGIC** (...firește, demiurgie **CICLICĂ/SPIRALATĂ!**):

*„Iar pe piatra prăvălită, lângă marea-ntunecată/Stă Orfeu cotul în razim pe-a lui arfă
sfărâmată.../Ochiu-ntunecos și-ntoarce și-l aruncă aiurind/Când la stelele eterne, când la
jocul blând al mării./Glasu-i, ce-nviase stânca, stins de-arıpa disperărei./Asculta cum vântu-
nșală și cum undele îl mint.//De-ar fi aruncat în haos arfa-i de cântări înflată,/Toată lumea
după dânsa, de-al ei sunet atârnată./Ar fi curs în văi eterne, lin și-ncet ar fi căzut.../Caravane
de sori regii, cârduri lungi de blonde lune/Și popoarele de stele, universu-n rugăciune,/În
migrație eternă de demult s-ar fi pierdut.//Și în urmă-le-o vecie din nălțimi abia-văzute/Și din
sure văi de haos colonii de lumi pierdute/Ar fi izvorât în râuri într-un spaț despopsat;/Dar și
ele-atrase tainic ca de-o magică durere/Cu-a lor roiuri luminoase dup-o lume în cădere/S-ar fi
dus. Nimic în urmă nici un atom lminat.//Dar el o zvârli în mare... Și d-eterna-i murmuire/O
urmă ademenită toat-a Greciei gândire,/Împlând halele oceanici cu cântările-i de amar./De-
atunci marea-nfiorată de sublima ei durere,/În imagini de talazuri, cânt-a Greciei cădere/Și
cu-albastrele ei brațe țarmii-i mângâie-n zădar...//Dar mai știi?... N-auzim noaptea armonia*

*din pleiade?/Știm de nu trăim pe-o lume, ce pe nesimțite cade?/Oceanele-nfinirei o cântare-mi
par c-ascult./Nu simțim lumea pătrunsă de-o durere lungă, vană?/Poate-urmează-a arfe'-
antice suspinare-aeriană,/Poate că în văi de haos ne-am pierdut demult... demult”.*

prof. dr. **Adrian Botez**

